Ранесенько, акації ще спали,
росою ще не сплакались кущі,
ми йшли удвох, і вишні осипали
рожевий цвіт на трави і хвощі.

Стояла тиша. Плесо придніпрове
торкала чайка, вигнуте крило.
А сонце, сонце, сонце — пурпурове! —
такого ще ніколи не було.

А ми ішли. Нас вишні осипали.
Ще довго буде пам'ять там ходить.
Ранесенько, акації ще спали...
Мовчали ми, щоб їх не розбудить.